

Resposta de la RACV al “acort de cooperació per a una normativa inclusiva i unitària” que la AVL ha aprovat i firmat en el Institut d'Estudis Catalans i la Universitat de les Illes Balears.

En el preàmbul de la Llei de Creació de la AVL se dia: “*L’ent se basarà en la tradició lexicogràfica i lliterària i la realitat llingüística genuïna valenciana*”. Per desgràcia, una institució que els seus promotors presentaren en 1998 a la societat valenciana com una entitat de consens, a on estarien representades totes les sensibilitats, i que permetria superar el conflicte llingüístic valencià sense vencedors ni vençuts, ve caent des d’aquell moment en el sectarisme, fins al punt d’anar contra la seua pròpia Llei de Creació en apartar-se progressivament dels principis que teòricament l’inspiraren.

La AVL, el 9 de febrer de 2005, aprovà unànimement un dictamen sobre els supòs principis i criteris que devia seguir per a “la defensa de la denominació i l’entitat del valencià”, el qual entrava en total contradicció en lo establert en la Llei de Creació, a la qual sobrepassava, com reconegué el Consell Jurídic Consultiu.

En eixe dictamen proponien: “[...] *La convergència en les solucions adoptades en els altres territoris que compartixen la nostra llengua, a fi de garantir la cohesió pertinent*”, lo que representava en la pràctica, com el temps ha demostrat, la desaparició d’un model idiomàtic valencià propi i clarament definit a nivell oral i escrit, en qualsevol instància administrativa, docent, lliterària, audiovisual o en internet.

No cal dir que respectar la “*realitat llingüística genuïna valenciana*” de la que parla la Llei de Creació, per una banda, i voler promoure a l’hora la “*convergència en les solucions adoptades en els altres territoris*” com establí el dictamen, és incompatible, ya que si el model devia ser “genuí” i descriptiu des del punt de vista valencià, no podia ser “convergent” i prescriptiu prenent com a referència el model llingüístic català; tot lo qual accentuà la deriva de la AVL en contra del teòric esperit de la seua Llei de Creació.

Finalment, este nou acort de la AVL del 31 de giner d’enguany, de “*cooperació per a una normativa inclusiva i unitària*”, que firma en institucions catalanes i balears, i que subordina un inferior dialecte “valencià” a una superior “llengua catalana”, no solament segueix en la línia de contradir la Llei de Creació, sino que accentua el sectarisme de l’institució, fins al punt de trencar inclús el consens que fins a hui, aparentment, existia dins del seu sí, ya que alguns acadèmics han votat en contra o s’han abstengut i ha hagut un vot particular expressament contrari a l’acort.

Esta deriva sectària que ha pres la AVL, en la que des de sempre havem discrepat, nos du a mostrar de nou el nostre desacort i el rebuig a la seua pretensió de manipular la realitat llingüística valenciana per a fer-la convergir en un altra aliena, dialectalisant l’idioma valencià, el qual té el seu màxim reconeiximent en el marc jurídic i constitucional que li otorga el nostre Estatut d’Autonomia.